

www.jollibread.com

© 2004, Maria Dolors Pellicer i Sòria

© 2004, Francesc Santana

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-16-4

Depòsit legal: M-39.598-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Tercera edició: febrer de 2020

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Cita amb la por

Maria Dolors Pellicer

Il·lustracions de Francesc Santana

jolibre

A Luis Manuel i a Àlex.

*A totes les persones
que són donants d'òrgans
i als seus familiars,
per la seua immensa solidaritat.*

Lluna

Ja des de ben menuda, Lluna recordava haver-se demanat sempre per què son pare i sa mare li van posar aquest nom. Tan fàcil com hauria estat posar-li Cristina o Raquel o Maria Pilar..., com a qualsevol de les seues amigues!

9

En tota l'escola no hi havia una altra xiqueta que es diguera Lluna. Ni en tot el poble. Ni probablement n'hi devia haver cap altra en tot el món, encara que sa mare li diguera que sí, i li parlara de Llunes famoses en el camp de la literatura o del cinema.

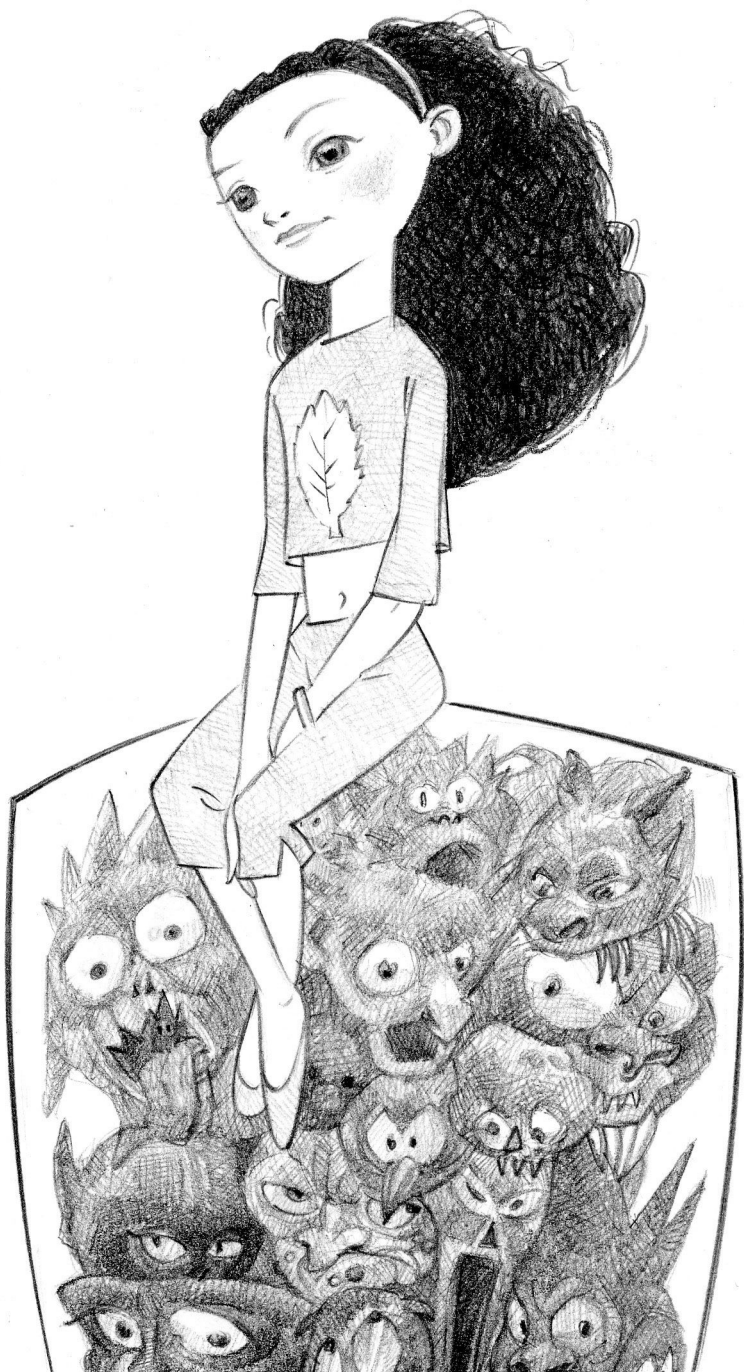
I per més que li diguera una i mil voltes que «Lluna» era el nom que més s'adeia amb la seua cara resplendent, ella no acabava d'acceptar aquesta nota d'originalitat.

Lluna era una joveneta encantadora, d'abundant cabellera negra i ulls riallers. Era treballadora, divertida i bastant pacient amb el germà, que es passava el dia espiant-la per copiar fins el més mínim dels seus gustos i manies. Quan estava contenta tothom reia al seu voltant; la seua alegria es manifestava de forma escandalosa i s'encomanava.

Però arribà un temps en què Lluna no reia massa, semblava més trista i distant que de costum. A classe, responia sense brillantor, en qualsevol situació, i amb els estudis tot just anava tirant.

La mestra, que sempre havia admirat la seua vivacitat, intentava esbrinar quin era el motiu d'aquest canvi. En un primer moment pensà que podria deure's a una malifeta de les hormones adolescents que començaven a posar-se en marxa, però acabà comentant-ho amb l'alumna.

—Si puc ajudar-te en alguna cosa, m'agradaria que m'ho feres saber —li va dir finalment.

I Lluna, que havia estat gairebé callada tota l'estona, ara es decidí a parlar.

—Ningú no em pot ajudar. Jo sóc diferent de tothom.

—Què significa això? —insistí la mestra.

—Que no sóc com les meues amigues —confessà la xiqueta.

12 —Per què ho dius?

—Perquè elles són normals i jo no. Quan fa fred tenen fred, quan fa calor tenen calor i quan llegeixen una història de por s'espanten.

—I tu, no tens fred, no tens calor... o no t'espantes?

—Ni m'espante, ni tinc taquicàrdia, ni em desvetle per una història de por, ni res de res.

—Ja ho comprenc! —afirmà la mestra. I després de reflexionar-hi uns segons afegí:

—No sé si copse bé l'interés que puguen tenir per a tu aquestes sensacions, però recorde que de menuda vivia en un carrer dels més antics del poble. Allà, tot el veïnat ens coneixíem i compartíem coses bones i dolentes. Just en-

front de ma casa vivia un senyor molt gran que totes les vesprades rebia la visita d'algun dels seus fills.

»Els xiquets i les xiquetes del barri estàvem sempre a l'aguait, perquè quan venia Ramon, el fill major, sabíem que ens podíem afegir a la visita. Ens col·locàvem estratègicament distribuïts pel menjador, de manera que tots poguérem veure i escoltar el senyor Ramon que, assegut en un costat de la ximenera, començava a contar històries que ens transportaven a mons màgics, poblats de princeses i dracs, de castells encantats, de llops, de raboses, d'enigmàtics sobirans. Però altres vegades s'enfilava per camins més tenebrosos i omplia l'estança de morts i d'apareguts, de fantasmes, de bubotes i d'altres criatures misterioses que excitaven la nostra imaginació.

»Aquestes vegades, quan Ramon acabava la narració, tots els xiquets i les xiquetes estàvem formant un pilot de braços entrelaçats, de mans que es buscaven en un intent de véncer

la por a través del contacte amb algú que fóra conegut i real.

14 »Recorde —continuà la mestra— que en aquelles ocasions em costava molt agafar el son a la nit i que el meu cos era un bolic de nervis, el cor em batejava desbocat i per tots els porus vomitava una suor freda que em deixava enravenada i sense alé.

 »Però l'endemà, quan ens trobàvem les amigues, gaudíem recordant els detalls més esgarrifosos del que havíem escoltat la vespra i ens delíem perquè la propera història de Ramon fóra de les que posen els pèls de punta.

 —Això mateix és el que fan les meues amigues! —exclamà Lluna, que havia estat escoltant la mestra amb atenció. I, quasi com si pensara en veu alta, va afegir:

 —Podries contar-me aquells contes de Ramon...

 —De veritat et faria goig que et contara històries de por?

—Em sembla que sí... A més, potser faries que m'espantara i tot!

—Doncs, mira —s'animà de seguida la mestra—, encara hi ha una cosa millor: et contaré històries més recents, de les que passen ara, algunes, fins i tot, viscudes per mi o per altres persones del meu entorn i que són prou esgarifoses.

15

En aquell moment Lluna tornava a ser ella, es trobava tan contenta que s'alçà i pegà dues besades a la mestra. Aquesta, en veure que l'alumna es disposava a marxar, no va voler desaprofitar una ocasió com aquella.

—Hi pose una condició —va dir—, que a partir d'ara intentaràs baixar de la figuera i tornaràs a treballar com cal.

—D'acord! —acceptà la xiqueta, i acordaren una cita per a l'endemà, a les cinc de la vesprada.